

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra RISTESTENEN

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 340. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-idm140679262083120/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

Hans sorte Øine vare selv nu, som han der stod, saa stærke og kjække, at man vel maatte indsee, hvor lunde Fare og Møie kun havde været en Leg for ham. Han stod bagbundet til en høi Pæl og sex Bytjenere med Bøsser og Lunter holdt Vagt ved ham; men han saae ud, som om han herskede over dem Alle. Jeg havde faaet en Plads tæt nedenfor Stilladset, hvorpaa han stod, og da jeg løftede mine Øine op for ret i Nærheden at beskue ham, faldt netop ogsaa hans Blik lige i mit. Da hævede han med Eet sin raae, men klangfulde og mægtige Røst og raabte: »Er her Nogen tilstede fra Høie-Møen?«

Der blev en almindelig Stilhed, og Alle saae sig om. Mit Hjerte bankede i mit Bryst; jeg følte baade Medlidenhed og Ængsteise. Ved at see hans Ansigt kom jeg uvilkaarligt til at tænke paa Een, som jeg holder meget af, og jeg troer, at det, foruden Nysgjerrigheden, var denne Lighed, der drev mig til at gjøre et Skridt fremad, og svare: »Jo, jeg er fra Høie-Møen.«

»Saa vil jeg tale med Jer alene,« gjentog den sorte Skipper.

Jeg svarede, at jeg hertil var villig, forudsat at der af Byens Øvrighed blev mig forundt Tilladelse dertil. Manden taug og slog atter sine sorte Øine ned mod Jorden.

I Stralsund er jeg velbekjendt, og selv Borgermesteren er een af mine Velyndere. Paa mit Forlangende gav han Befaling til, at man skulde frit lade mig faae Indgang til Fangen, saasnart denne var ført tilbage til sit Fængsel, for der at leve den sidste Nat. Slutteren, hos hvem jeg meldte mig, fremtog sit Nøgleskæppe, aabnede den yderste Dør til Raadstuekjelleren.

deren, udenfor hvilken der stod en Vagt. Vi stege nogle Trin ned; der aabnedes atter en jernbeslagen Dør, og nu befandt vi os i Fangehullet. Fangefogden satte en tændt Lampe paa Gulvet og gik udenfor. Nu stod jeg da alene ligefor den frygtelige Mand; han sad paa en Træbrix med svære Lænker om Hænder og Fødder; begge Hænderne støttede han paa sine Knæ og betragtede mig med et fast og gjennemborende Blik.

»Hvor er I fra?« spurgte han i en Tone, der nok som tilkjendegav, at han var vant til ikke længe at vente paa Svar, og jeg skyndte mig ogsaa at sige: »Fra Borre!«

Ved Lyden af dette Navn var det, som foer der en Sittren igjennem den stærke Mands Krop.

»Nok, Nok!« raabte han, »siig Intet mere! — nævn intet Navn! — jeg vil intet Saadant høre! I er en Mænbo, det røber jert Maal. I skal høre mit Testamente!«

Her taug han. Hans Udtale var mig et klart Beviis for, at jeg her havde med en Landsmand at gjøre.

»Hør nu gran til,« vedblev han efter et Øiebliks Betænkning. »Jeg er riig som en Konge, og mine Skatte, som bestaae i myntet Guld, har jeg gjemt i mit Fødelands Skjød. Af og til forlod jeg mine Folk, drog ganske alene til de hvide Klipper, steeg i Land, fordybede mig i Skovene ved Nattetid, og gjemte mit Guld der. Min Vei var op gjennem Maglevandsfald, over Dronningestolen, forbi Vitmunds Nakke, over Aasen ind i Grimsdal. Her gik jeg fra Øst til Vest henimod en Plads, hvor der staaer to store Egetræer. Ved Midnatstid staaer i denne Aarstid